

SILVIA AVALLONE

ODKIAĽ
JE ŽIVOT
DOKONALÝ

PREKLAD
IVANA DOBRAKOVOVÁ

Silvia Avallone

Odkiaľ je život dokonalý

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil Fond na podporu umenia.

Silvia Avallone

DA DOVE LA VITA È PERFETTA

© 2017 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan

© 2018 Mondadori Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan

TRANSLATION © Ivana Dobráková 2020

COPYEDITING Jana Šulková, Martina Kubealaková

COVER & ILLUSTRATION © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2020

ISBN 978-80-8207-077-7

ISBN E-BOOK 978-80-8207-079-1

Silvia Avallone
Odkiaľ je život dokonalý

INAQUE

Každé pekné slovo je pre teba, Nilde.

PRVÁ ČASŤ

Tri kilá a štyristo gramov

Prichádzalo to z ktovieakého vesmíru ukrytého v tele. Z tkani-va takého vzdialeného, akoby išlo o cudziu krajinu.

A stupňovalo sa to, nepredstaviteľný tlak vyžaroval smerom od pupku. Presné, pravidelné bolesti trvajúce celých šesťdesiat sekúnd. Vedela, že jej roztrhne panvu. A potom ešte narastie. Stane sa obrovskou ako jej matka Rosaria, povalujúca sa v predchádzajúci večer na pohovke; ako telefón v predsielni, ktorý už roky nezazvonil; ako Zenove oči, keď jej povedal: „Áno, poďme preč.“

Zastaví jej srdce, ako všetko, čo sa nemôže uzdraviť. Adele to vedela.

Dýchaj – opakovali jej neustále. Ale ona nemohla dýchať. Mala pľúca plné pilín. Bolest' jej stláčala hrudník, rezala jej ho napoly ako jablko. Bolest' bola jediná skutočná pravda. Taká nekonečná ako Jadranské more vo februári.

„Nechcem ju.“

Vlasy zmáčané od potu jej lemovali líca. Nahá, s päťami na kolenách, čupela na zemi, akoby sa tam – uprostred miestnosti – mala vyčúrať.

„Pokojuje môžeš odísť,“ nezdvorilo dodala.

Anestéziológ ostal nerozhodne stáť vo dverách. Zdvihol obočie, akoby chcel povedať: Si si naozaj istá, že nechceš epidurál?

Vždy keď sa na ňu lekári pozreli, tvárili sa zvláštne. Akoby na ňu nedokázali zaostriť alebo akoby bola nedokonalým, podradným predmetom. Možno to bol len dojem, ale zdalo sa jej,

že všetci jej dávajú vyžrať chybu, ktorú spravila. Že jej to nikdy nebude odpustené.

Dvere sa zavreli a Adele opäť osamela. Kontrakcia sa stupňovala. Drvila jej brucho a chrbticu. A predsa muselo byť ešte stále niekde slnko.

Už sa rozvidnievalo, keď nastúpila do dvadsaťdvojky spolu s tými, ktorí čistili ulice, a tými, ktorí sa potulovali o šiestej ráno s unavenými očami. Špina za nechtami, ošúchané goliere na kabátoch: z jediného pohľadu sa dalo uhádnuť, kde bývali.

Paneláky Lombriconi, ktoré pripomínali hadiace sa dážďovky, boli z jednej strany osvetlené a z druhej tmavé, no tak či onak bezútešné ako povrch mesiaca. Videla, ako sa zmenšujú, keď pritisla čelo na sklo autobusu. Uvedomila si, aké je zrazu všetko vzdialené.

Skončila sa noc, byt bol hore nohami, praskla jej plodová voda.

Iba blázon by šiel autobusom počas prebiehajúceho pôrodu, no ona to urobila. Vykĺzla z bytu bez toho, aby čokoľvek povedala. V ušiach jej ešte doznievali hrozné slová. Rozhodla sa. Počas cesty sa sediac na sedadle prehla v páse a viackrát si zahryzla do pery, aby nekričala. Premočené džínsy mala prilepené na zadku, plodová voda jej tiekla po stehnách.

Ale čo na tom, ľudia sa vôbec neotáčali.

Čo na tom, aj tak sa nikdy nič nezmení.

Stúpila na nočnú košeľu, ktorú zo seba strhla pred dvomi, tromi, piatimi hodinami. Chytila jej cíp fialovými nechtami ozdobenými brilantínou. Začala cítiť nutkanie tlačiť a tlačiť, no netlačila. SUPER PONUKA bolo napísané na koši, v ktorom sa bolo treba prehrabávať, VŠETKO ZA 9,99 EUR. Ani si ju len nevybrala sama, tú hlúpu nočnú košeľu so srdiečkami. Odškľbla z nej gombíky. Zatiaľ čo ju telo trýznilo, aby sa otvorila, ona sa uzatvárala. Pravdou bolo, že ju nechcela pustiť von.

Začula buchnutie dverí, klopkanie bielych drevákov.

Spoznala ju ešte skôr, než prehovorila.

„Prišli tvoja matka a sestra.“

„Pošli ich preč.“

„Ani mamu nechceš vidieť?“

Marilisa bola jediná dobrá duša, ktorá jej ostala. Jediná, kto sa jej v jedno popoludnie pred pár mesiacmi, pred monitorom s posledným ultrazvukom, spýtala: „Ale čo by si chcela ty?“

Vtrhla sem polhodinu po jej telefonáte na súkromné číslo, ktoré zvyčajne pacientkam v poradni nedávala.

Ale bola to jej práca. Rovnako ako sociálnej pracovníčky a psychologičky v zdravotnom stredisku, ktoré ju sprevádzali, počúvali, podporovali a opakovali jej: „Všetko dobre dopadne.“

Od zajtra sa už nebude musieť s nikým stretávať.

„Prišiel aj Manuel, dostal priepustku,“ povedala Marilisa mäkkším, o tón tichším hlasom. „Rozhodnúť sa musíš ty, ale on by chcel ísť dnu.“

Adele pokrútila hlavou, stočila sa do kľbka na boku. Cítila tlak medzi vagínou a zadkom, neúprosný ako vysoká hladina rieky.

Povedala si, že mu ju nikdy, nikdy neukáže. Krútila hlavou, kým bolesť neutíchala. Nie, nie a nie. Vo fetálnej polohe, skrútená okolo brucha, aby ju naposledy ochránila.

V sivozelenej miestnosti na konci chodby, v mátožnej samote páchnucej lyzoformom, s vaničkou už pripravenou na kúpeľ, šuplíkom s označením „zvony“ a infúziou s oxytocínom pre prípad potreby bola teraz len ona.

Ona v množnom čísle.

Aj nemocnica jej naprázdno vírila okolo tela, krik ostatných rodičiek k nej doliehal len slabo ako vo sne. Akoby poschodia, chodby, oddelenia boli v skutočnosti opustené, v rýchlosti evakuované pre požiar či vytopenie. Dokonca aj jej matka, sestra a Manuel pred dverami boli vzdialení tisíce rokov. Zabudla na nich. Bolo jej jedno, že Manuelovi na nej ešte vždy záleží, že si zubami-nechtami vynútil priepustku, aby mohol prísť. Že žiadal, aby ho pustili dnu.

Čo si to vzal do hlavy, že bude otcom?

Otcovia neexistujú.

Cítila, ako jej Marilisa položila ruky na plecía, aby ich pomasírovala a uľavila jej od bolesti. Nechaj mi ju, chcela by jej povedať.

Neberte mi ju, aspoň bolesť nie.

„Výborne, cítim, že sa nebojíš.“ Hlas pôrodnej asistentky bol pokojný, bolo z neho cítiť vieru, ktorú jej doteraz nikto nebol ochotný venovať. „Ide ti to dobre, vydrž ešte. Ani tridsiatničky nie sú také statočné.“

Ale tridsiatničky už mali kočík. A posteľku, prebaľovací pult, blahoželania od príbuzných, kopu darčiekov. Ružovú alebo belasú mašľu, aby to oznámili svetu.

Adele nemala doma nič.

Nemala ani svet, ktorému by to oznámila.

Iba vrchol explodujúcej kontrakcie a srdce zablokované tonami ľadu. Potom bolesť povolila zovretie.

„Vydýchni všetok vzduch – teraz.“

A zatiaľ čo bolesť poľavovala, pľúca sa rozširovali a ona sa mohla opäť vynoriť nad hladinu, spomenula si na jedno ráno, najkrajšie za poslednú zimu, keď sa zobudili spolu. Prašné svetlo prenikajúce cez žalúzie, kľokot kávy na sporáku v kuchyni a Zeno, ktorý ju štekľil za ušami. „Zobudte sa, dievčatá.“

Opäť otvorila oči.

„Koľko je to centimetrov?“

„Hneď sa pozrieme.“

„Ako dlho to už trvá?“

„Sedem hodín, všetko ide dobre. Teraz popočúvame srdce.“

Jej srdce.

Adele sa postavila a prešla ku koze. Využila tých tridsať-štyridsať sekúnd, ktoré jej kontrakcie poskytli, aby si položila ruku na brucho a pohľadila ju. Sila, ktorú potrebovala, aby vydržala ďalšiu kontrakciu, aby prežila ďalších sedem hodín, mesiacov alebo rokov, spočívala celá v jej srdci. V tlkote, ktorý Marilisa zosilnila. Ktorý znel ako hrom.

„Koníček, počuješ, ako cvála.“

Niekedy ju tak Marilisa volala, koníček. Alebo neposednica. Alebo slečinka. Nevedela, že už má meno. Nikto to nevedel, ani Zeno. Bolo to tajomstvo medzi Adele a jej dcérou.

Meno, ktoré nebude nikdy nikde zaregistrované.

Možno to bolo práve preto. Pre tú zreteľnú predstavu –

v izbe číslo 1 na druhom poschodí o 13.55 – prázdneho miesta podčiarknutého prerušovanou čiarou v dokladoch.

„Marilisa.“ Adele sa náhle otočila.

Zachytila jej pohľad, zakvačila sa doň. Bola zničená, tvár mala purpurovú a zmáčanú od potu, akoby mala štyridsaťjedenstupňovú horúčku.

Bolo to pre neexistenciu toho mena na svete.

„Už si otvorená na desať centimetrov, srdiečko. Už sme v cieľi, začni tlačiť.“

No Adele sa už nechcela spýtať na to. Už stokrát si to rozmyslela a spravila sto protichodných rozhodnutí, snažila sa vyhnúť tomu, čo sa malo stať, čo sa aj tak stane.

„Nechaj mi ju chvíľu na bruchu, potom.“

Marilisa položila prenosný ultrazvukový doppler na stôl a prekrížila si ruky na hrudi, lebo nevedela, kam s nimi.

Prvýkrát od nej počula niečo také.

„Hodinu, alebo aspoň polhodinu.“

Akoby sa k nej modlila.

Marilisa rozmýšľala, čo vôbec pochopili, pokiaľ ide o toto dievča. Čo chcelo naozaj, čo skrývalo za veľkými gaštanovými a zmachlenými očami, dlhými vlnitými vlasmi, ktoré nosilo rozpustené, a za prehnanými podpätkami, priveľkými náušnicami.

Potlačila pohnutie, ktoré jej stislo hrud'. Príval ľútosti a utrpenia, ktoré by ju prinútili objasniť ju a povedať jej: Pomôžem ti. Dám všetko do poriadku. Lenže nemohla.

Adele sa na ňu z postele ďalej uprene dívala, prosila ju svojimi širokými a vlhkými očami. A ona mlčala, lebo zrazu vôbec nenachádzala slová.

„Neber mi ju hneď preč, prosím ťa.“

***

Tá stolička bola skladacia, kempingová, z hliníka a polyesteru. Pritiahla si ju k oknu v kuchyni, sadla si a dívala sa von. V tichosti, celé hodiny.

Robila to už päť rokov.

Panoráma zo štvrtého poschodia nebola taká zlá. Až na lávy

betónu, na všetky tie rovnaké paneláky poďobané parabolickými anténami a vyblednutými roletami – vidiek sa tiahol doďaleka, pokojný a tichý ako zelené jazero.

Ak ste zavreli oči, mohli ste dokonca predstierať, že hluk áut na mestskom obchvate je hukotom vody.

Možno práve to si predstavovala; že sa nachádza na nejakom brehu. Každý deň v tej istej polohe, s vlasmi zopnutými umelohmotnou sponou.

Sadol si vedľa nej. Zobral jej ruku, položil si ju na kolená a opatrne jej od seba oddialil prsty – jemne tvarované a biele ako prsty dievčatka.

„Akou farbou ich dnes namaľujeme? Keramickou fuksiovou?“

Marta na zlomok sekundy stiahla kútiky úst v úsmeve a uprela pohľad do Zenových očí. Prázdny a zastretý, ale stále to bol pohľad jeho matky.

Boli tri hodiny popoludní prvého aprílového pondelka.

Svetlo pohládzalo preglejkové police zavesené nad drezom, citrónovo žlté dlaždice, haldu obliečok na vankúše a utierok, ktoré už dlho čakali na žehliacej doske. Kuchyňa bola ako škru-pina. Nachádzať sa vnútri bolo ako plaviť sa na žltku vo vajíčku.

Po stranách a dolu prepukal rámus v ktorejkoľvek dennej či nočnej hodine: ľudia, ktorí sa hádali pri videohrách, hrozili roz-vodom, hrešili, lebo im chýbali peniaze. No oni dvaja, schovaní v byte číslo 21, kde ich nikto nehľadal, boli v bezpečí.

Zeno namočil štetec do laku. Sklonil sa nad matkinou rukou a nalakoval jej nechty jeden po druhom.

Výhľad odtiaľ zhora obsiahol takmer celú štvrt'

Nevedel, na čo sa dívala svojimi vytreštenými očami. Na niečo, čo už neexistovalo alebo možno ani nikdy nebolo. Keď zavrel lak a oprel sa chrbtom o stoličku, pohľadom sa pristavil len na tom, čo jestvovalo.

Jedna žena sa s cigaretou v ruke vykláňala z balkóna. Vlasy mala zničené nespočetnými odfarbeniami, pokožku sivú od nikotínu a pohľad poznačený nadčasmi. Oblečenú mala teplákovú súpravu, ktorá bola možno pyžamom. Pozorovala dvor pod nimi, kde sa zhromaždili decká na sedadlách motoriek,

a Zeno si bol istý, že medzi nimi hľadá tvár svojho neprítomného syna.

V ďalších oknách a na balkónoch vežiaka – jedného zo siedmich, ktoré obkolesovali sídlisko Lombriconi z troch strán, akoby ho obliehali – boli desiatky žien ako táto. Mladšie či staršie. Niektorá spolu ukrytá za závesmi, iná so zachmúreným čelom pritlačeným na okne. So štipcami na bielizeň v ruke, so zrkadielkom, aby sa namaľovali, s mobilom. Všetky rovnaké v spôsobe, akým sa dívali von, ako vtáky zavreté v holubníku.

Antonia odhodila ohorok na ulicu, zdvihla hlavu a všimla si, že ju pozoruje. Poznali sa odjakživa, hoci ich vzťahy sa už prerušili. Krátko mu kývla, prv než sa išla venovať zvyčajným činnostiam, obvyklým starostiam: platu, ktorý nestačil na prežitie, a Manuelovi zavretému v polepšovni.

Ale, pomyslel si Zeno, len pár kilometrov odtiaľ sa nachádza Million: *Najväčšie nákupné stredisko v Taliansku*. A vnútri bol McDonald's a MediaWorld, Coop a Decathlon, Leroy-Merlin a Prénatal. Bolo tam všetko. A pubertiaci zo sídliska, alebo aspoň tí najneškodnejší, sa tam v sobotu popoludní nahrnuli, aby sa hrali na vystavenom Xboxe, aby sa prechádzali medzi mobilmi, ktoré si nikdy nebudú môcť kúpiť, a pokryli ich obrazovky odtlačkami svojich prstov.

Zeno niekedy v sobotu popoludní nasadol na vlak a vybral sa sám do Ferrary, aby si ľahol k múrom hradu Estense, alebo do Ravenny, aby si prezrel baziliku Sant'Apollinaire v neďalekom Classe. Alebo jednoducho zašiel do centra mesta a zavrel sa do knižnice starej stovky rokov.

Vstal, presunul stoličku sprava od matky naľavo a zobral jej druhú ruku. Bolo neuveriteľné, ako jej pokožka ostala neporušená a tvár nezmenená, zatiaľ čo zvyšok tela sa stenčil, až sa takmer strácal, a myseľ celkom upadla.

Zajtra by mal nakúpiť. A vystáť rad na pošte spolu s Cinziou, aby vybral šek. Vídal ju už len zriedka, ale stále jej bol vďačný: keby nebolo jej, skončil by v nejakej náhradnej rodine a jeho matku by pravdepodobne odvedli ktoviekam. Nákup a šek: bude si na to musieť spomenúť cestou zo školy.

Opäť otvoril fľaštičku s lakom, začal od malička: opatrne ho nadvihol. Práve keď sa chystal natrieť farbu na oválny necht, ticho pretal domový telefón. Jedno, druhé, tretie zazvonenie.

Bol pondelok, Veľkonočný pondelok. Otvorený a sotva načatý koláč v tvare holubice ležal vedľa chladničky rovnako ako v predchádzajúci deň.

Už mesiac a pol u nich nikto nezazvonil.

Zeno sa nehýbal. Napadlo mu, že neodpovie, bude sa tváriť, že sa nič nedeje.

Štvrté, piate, šieste zazvonenie. Bol to niekto, kto dobre poznal jeho zvyky, kto si bol istý, že ho nájde doma. A nástojil. Kovový zvuk vibroval medzi stenami, desil jeho matku, ktorá sa obrátila a pozrela sa naňho s panikou v očiach.

Položil jej ruku.

Prešiel cez tmavú a úzku predsieň a cítil, ako sa mu namáhajú svaly na nohách, ťažoba existencie v každom kroku.

„Zeno? Tu je Jessica.“

Vedel to. Skôr než zdvihol slúchadlo, skôr než si ho priložil k uchu. Jednoducho to vedel.

„Môžeš zísť na chvíľu dolu?“

Isteže nemohol.

„Prosím ťa.“

A skôr než to Jessica vyslovila, než si ju skutočne vypočul, Zeno cítil, ako mu tie slová vybuchujú v tele.

„Už rodí.“

Jessice sa zadržával hlas a úpenlivo ho prosila.

„Už takmer osem hodín rodí. A nás tam nechce, nechce nikoho. Včera večer sa stalo čosi hrozné... Neviem.“ Zarazila sa, aby sa nadýchla. V domovom telefóne bolo počuť šumenie, neprekonateľnú vzdialenosť, vety, ktoré sa nedali vysloviť.

„Myslím si, že by si tam mal ísť.“

***

Rosaria sedela s rukami zloženými na kolenách, kde mala položený ružový kožuch, ktorý kúpila dcéram, no napokon ho stále nosila ona. Hladkala ho, aby uvoľnila napätie; na ukazová-

ku pravej ruky jediný prsteň, ktorý si nechala, lebo tie ostatné musela zaniesť do záložne.

Dívala sa na Manuela s pokojnou zúrivosťou, s odporom sa pozastavujúc pri každom detaile.

V prvom rade držanie tela. Rozvalený, arogantný. Nohy naširoko, džínsy mu padali pod zadok a mali taký nízky sed, že mu bolo vidieť spodky. Večne rovnaký výraz. Stále tá istá nenávisť. Čierne kučeravé vlasy mu lemovali zachmúrenú tvár, planúcu túžbou prevrátiť svet hore nohami.

Ale polepšovňa sa na ňom podpísala: pripravila toho hajzlíka o pekné olivové sfarbenie, pochudol. Dobré, pomyslela si Rosaria, aspoň to. Necítila voči nemu súcit, iba nevraživosť.

Strážnici v civile sa potichu zhovárali, Manuel ich ignoroval. Otrávene si prezeral ľudí, ktorí tadiaľ prechádzali: rodičku prichádzajúcu celkom vyčerpanú v papučiach a župane, dve zadychčané pôrodné asistentky, ďalších čakajúcich príbuzných.

Akoby mu to ani nedochádzalo, pomyslela si Rosaria. Akoby sa dokonca nudil. Tak potom načo sem vôbec chodil? O hodinu dlhšia vychádzka? A kto mu dal vlastne vedieť, čo? Tá krava jeho matka, nahnevane si odpovedala, ktorá stále špehovala z balkóna a poštvávala ľudí proti sebe. Keď sa toto všetko skončí, vyjde vo veži C hore na piate poschodie a tú sprostú štetku zmláti.

Ona vychovala dve dcéry. Bez nejakého chudáka, ktorý by jej s tým pomohol.

Obe chodili do školy, než nastal tento bordel. Bola na ne hrdá. Ostatné ženy za priehradkou jej hovorili: Pošli ju pracovať, tú staršiu, nemôžeš niesť na pleciach všetko len ty. No ona bola rada, že Adele študuje. Bola síce staršia, ale labilnejšia, občas ju našla učupenú medzi bidetom a záchodom s hlavou zaborenou medzi kolenami. Predchádzajúci rok sa snažila a dokonca dostala dobré známky.

Kým jej ju ten hajzel nezničil.

Stále sa naňho uprene dívala. Nechce ťa pustiť dnu k sebe, čo? pomyslela si s uspokojením. Mal peknú tvár, pravidelné mäsité pery, oči také čierne, že sa nedala rozlíšiť dúhovka od